

Indholdet af § 25 vil ligefrem være afhængigt af hvad der antages med Hensyn til § 23.

Hvad de følgende Paragrapher angaaer, forsaavidt de foreligge til Forhandling, da har der ikke været nogen Meningsulighed i Udvalget med Hensyn til dem; jeg troer, at deres Indhold ved sig selv er tilstrækkeligt klart og tydeligt, og ikke behøver nogen nærmere Forklaring, og det er kun nogle enkelte almindelige Bemærkninger, jeg som Ordfører foreløbigt skal tillade mig at fremsætte. Det vil maaskee findes noget paafaldende, at der ikke her som ellers i Almindelighed i flige Anliggender er Tilfældet, er foreskrevet, at der skal begyndes med en Forligsmægling mellem Parterne. Udvalget har ikke optaget en saadan Bestemmelse, fordi man troede, at den ikke vilde være paa den rette Plads her; det kan kun være rigtigt at paalægge Parterne at underkaste sig Forligsmægling, hvor det er givet, at Sagen, hvis Forlig kommer istand, dermed kan være afgjort, idet Forliget eller den frivillige Overenskomst faaer den samme Virkning som en Kjendelse. Dette vil imidlertid ikke være Tilfældet ved disse Sager; thi om det ogsaa kommer til Forlig, vil det ikke være bindende for Pantehaveren, med mindre denne, som dog ikke behøver at møde ved Forretningen, udtrykkelig erklærer sig tilfreds dermed. Saafremt Pantehaveren ikke skal have Ret til at holde sig paa samme Maade som forhen til sit Pant, maatte altsaa Taxation m. m. ligesuldt foretages for Pantehaverens Vedkommende, som om intet Forlig var indgaaet; jfr. Udkastet § 24. En anden Sag er det, hvis Parterne ellers kunne komme til Forlig under Forretningen, enten om Købet i det Hele eller om enkelte Punkter; et saadant Forlig kan naturligvis altid modtages til Protocolen og staae fast for Parternes Vedkommende; men at gjøre dem det til Pligt, at underkaste sig Forligsmægling, har Udvalget af den angivne Grund ikke anset for rigtigt. Der er iøvrigt, som jeg allerede forhen har antydnet, paa dette Sted allerede sørget for Pantehaverens Ret, dels ved at de enten selv kunne møde eller lade møde ved Forretningen og paasee deres Løve, dels derved, at de kunne faae Forretningen paaanført, hvis de troe, at Udfaldet ikke er retfærdigt. I saadanne

Tilfælde, hvor ikke Parterne, men Pantehaveren gjør Indsigelse og fordrer Overtaxation, kunde det dog neppe gaae an at lade Pantehaveren ganske træde i Partens Sted. De indledende Skridt, der skulde foretages for at erholde Overtaxation, kunne vel iværksættes af Pantehaveren, men hvad der hører den egentlige Part til, og det gjør navnlig Udskyddelsen ved Overtaxationscommissionens Dannelse, maatte overlades til vedkommende Part selv som den, der er nærmest og meest interesseret i Afgjørelsen. Dette maatte saa meget mere antages, som Udfaldet af Overtaxationscommissionens Kjendelse uidentvis i Almindelighed burde være bindende for Parterne, omendstjøndt Paaankningen var iværksat af Pantehaveren, jfr. Udkastet § 33. Det er kun disse faa Bemærkninger, jeg foreløbig vilde tillade mig at anføre, og skal kun endnu bemærke, at i § 35 er der en Trykfeil, idet der staaer § 12 istedetfor § 13. Hvad det af den ærede Rigsdagsmand for Sorø stillede Vædringsforslag til § 28 angaaer, kan jeg henholde mig til, hvad jeg har bemærket om et lignende Vædringsforslag til § 19.

Spændet: Naar den ærede Ordfører har henholdt sig, hvad det Vædringsforslag angaaer, som jeg har tilladt mig at stille, til hvad han har anført imod det, jeg har stillet til § 19, saa passer det ikke. Den væsentligste Grund, som han anførte til § 19, det var, at hvis mit Vædringsforslag blev antaget, saa var det tænkeligt, at Beksjendtgjørelsen ikke kom til alle Vedkommendes Kundskab. Der gik Vædringsforslaget ud paa, at en Beksjendtgjørelse istedetfor at indføres i Berlingske Avis skulde indføres i Stiftstidenden eller Adressecontoirets Efterretninger, men her gaaer Vædringsforslaget ud paa, at det skal indføres i begge Tidender, og det vilde dog være urimeligt at antage, at en Beksjendtgjørelse skulde blive mindre beksjendt, naar den baade stod i Berlingske Avis og Adresseavisen, end naar den blot stod i førstnævnte. Derimod kan jeg henholde mig til hvad jeg har anført, thi det passer paa begge Steder. Den ærede Rigsdagsmand anførte ogsaa imod mit Vædringsforslag ved § 19, at i to Love, den ene af 1839 og den anden af 1845, næv-